

har tænkt over det før, for det er altså ikke fremmede for at øge indsatsen, hvis det er sådan, at der er en undertone af, at hidtil har de bare verftet alle dem, der havde et lille problem, ud, hvad enten det var familiemæssigt, alkohol, ekstraordinært ondt i ryggen eller noget andet. Sådan er det faktisk ikke, men det er ikke ensbetydende med, at der har været gjort nok, og derfor er denne fokusering på virksomhedernes sociale ansvar vigtig.

Man kan så undre sig over, at vi ikke gør mere ved arbejdsfstholdelse, for det, som virksomhederne vel burde være bedst til og mest optaget af, er at gøre noget for de eksisterende medarbejdere, og det, vi kunne få størst glæde af, er jo, at færre havnede på offentlig støtte, og at man i højere grad ude i virksomhederne blev tilskyndet til at tage de medarbejdere, der havde været på sygedagpenge, tilbage, og at få de medarbejdere, der af andre tungtvejende grunde havde været væk, tilbage på virksomhederne. Der er sket enkelte lempelser i skattelovgivningen, men der kunne gøres mere, så de omkostninger, der måtte være i den forbindelse – jeg tænker især på sygdomsområdet – blev fradragsberettigede. Begrebet arbejdsfstholdelse må altså meget gerne indgå i arbejdet.

Vi er også tilhængere af, at man støtter forskningen, og som jeg netop sagde i min indledning, er vi alene videholdningen væk. Til gengæld må man sige, at der er en lang række områder, hvor vi ikke ved, hvad det er, der virker, og vi kan selvsagt ikke i længden give penge til hverken offentlige eller private initiativer uden at få kortlagt, hvor vi får mest for pengene, og hvad der er mest effektivt for dem, der skal hjælpes.

Det sidste, jeg vil nævne, er, at jeg også synes, det kunne være sjovt at tage det begreb at stille krav til den enkelte ind i debatten. Jeg har selv en virksomhed, og jeg må sige, at mig bekendt er der aldrig en person på kontanthjælp, der har ringet til mig og spurgt, om jeg ikke kunne være med til at skabe en arbejdsplads. Jeg har haft min virksomhed i København siden 1991, og Københavns Kommune har heller aldrig ringet til mig.

Jeg vil godt give et lille eksempel: Jeg skulle engang bruge en medarbejder til min kantine, og det endte med, at jeg ringede til Horslunde, hvor jeg kender nogle, og så fik jeg en i løbet af 24 timer.

Meget er ikke et spørgsmål om lovgivning, meget er et spørgsmål om holdninger ude i

kommunerne. Meget er forbedret, men vi er ikke nået langt nok. Jeg må til gengæld også sige, at jeg ikke har gjort nok som virksomheds-ejer.

Det er altså i mange lejre, der ikke gøres nok, og jeg tror rent faktisk, vi må sige, at den enkelte også har et ansvar. Jeg er overbevist om, at det ikke er alle, der kan skaffe sig et job, hvis de ringer rundt og søger, men det er altså ikke kun en offentlig opgave. De, der er uden for arbejdsmarkedet, de, der er på kontanthjælp og sygedagpenge osv., men som er i bedring, har selv et ansvar.

Det er tankevækkende, at da vi strammede reglerne om aktivering for yngre, var der lige pludselig en masse, der selv kom i gang. Jeg siger det ikke for at mistænkeliggøre nogen, men bare for at sige, at alt det her skal ikke kun løftes af de frivillige og af det offentlige, men også af dem, der har behov for hjælp.

Vi støtter naturligvis det fælles forslag til vedtagelse.

Villy Søvnald (SF):

Tak til CD for at give mulighed for en principiel debat om det frivillige initiativ, det frivillige arbejde og de selvørende foreninger og virksomhedernes sociale ansvar.

I SF er vi som bekendt tilhængere af et samfund, hvor man påtager sig et fælles ansvar for mennesker, der har brug for hjælp og omsorg – gamle, syge, handicappede, arbejdsløse – i modsætning til mindre civiliserede samfund som f.eks. det engelske, der i langt højere grad overlader ansvaret til disse mennesker selv eller til privat velførelse.

Det er efter min mening ubestrideligt, at netop vores type af samfundsindretning giver mennesker, der ellers ville være placeret marginalt i samfundsudviklingen, større frihed, bedre livsbetingelser osv. Jeg siger det, fordi der ofte i samfundsdebatten er en nostalgisk længsel tilbage i tiden. Jeg tror, det til dels skyldes dårlig hukommelse, og jeg tror ikke, de grupper, jeg lige nævnte, ville bytte livsvilkår med den foregående generation.

Det betyder modsat ikke, at alt er godt. Det er godt, at vi har fået det bedre, men det var bedre, om vi har fået det godt, skriver digteren Villy Sørensen et sted i digtsamlingen »Hverdage«.

På en række områder er der efter vores opfattelse i dag skrammer i velfærden, dybe skrammer, som vi ikke kan være bekendt, og